

Mai multe feluri de a te combina cu altcineva

Mărturisesc deschis că m-au făcut să zâmbesc întrebările tinerei regizoare a spectacolului cu piesa **Closer** de Patrick Marber, Ilinca Stihi, mai ales aceea despre motivul pentru care, într-o relație, cineva devine infidel „chiar cu prețul pierderii persoanei iubite”. Păi, o mie de lucruri, printre care primul... Dar de ce să răspund eu la ceea ce trebuia să răspundă creatoarea spectacolului de la Teatrul Foarte Mic. Și, ca să fiu sincer, nu știu dacă Ilinca Stihi a răspuns, prin spectacolul său, întrebărilor pe care, poate, n-ar fi trebuit să le aștearnă pe cartonul puțin al vederii-program de sală.

Dincolo de asemenea amănunte, spectacolul nu a fost unul fără momente de teatru adevărat. Chiar felul cum și-a ordonat regizoarea viziunea asupra poveștii lui Patrick Marber, nu una din cale-afară de originală și de inteligentă, demonstrează că răspunsul, cel artistic, devine credibil pe parcursul celor vreo două ore de spectacol care, între noi fie vorba, putea fi ceva mai scurt, pentru că momente de comprimat au existat destule. Cu o scenografie mai mult funcțională decât redusă, semnată de Imelda Manu, *Closer*-ul Ilincăi Stihi te poate păstra în limitele acestei povești de dragoste în patru, doi câte doi, fiecare dintre cele două fete combinându-se, pe rând, cu fiecare dintre cei doi bărbați. E drept, cei patru actori, Gheorghe Visu, Ana Ioana Macaria, Mihaela Mihăescu și Marius Capotă, au avut cu toții clipele lor de glorie pe parcursul spectacolului, fiecare construindu-și un personaj credibil. Gheorghe Visu, medicul matur care se îndrăgostește sub ochii

Marius CAPOTĂ și Mihaela MIHĂESCU

spectatorilor de fotografia interpretată de Ana Ioana Macaria, își compune rolul din rostiri sacadate, parcă de robot vorbitor, ca semn că face parte dintr-o altă lume, alternând cu momente de rostire fluentă, când natura leața îi revine. Și are succes cu această construcție.

Ana Maria Macaria reușește să redea farmecul femeii ceva mai mature, față de puștoaica jucată de Mihaela Mihăescu, aceasta din urmă afișând ceva din dezinvoltura tinerilor și mai ales a tinerelor pe care le vedem azi și pe străzile orașelor românești. Dar fiecare dintre ele are, la rândul ei, marea deziluzie în amor, întâi cu unul dintre parteneri, apoi cu al doilea, astfel încât trebuie să-și adapteze figura, chiar trăsăturile, și o fac cu succes, la această alternanță nu, ușor de redat, între beatitudinea iubirii învingătoare și deziluzia eșecului în dragoste. Povestea durează, totuși, mi s-a părut, prea mult, aceleași lucruri putându-se spune, am crezut și mai cred, ceva mai concentrat și fără desfășurarea de „vorbe și de ipoteze” din piesă și spectacol. În fine, Marius Capotă are și el nuanțele lui (ca să reproduc un celebru citat din „*Craii...*” lui Mateiu Caragiale), fiind nu doar „simpatic”, ci chiar convingător în fețele pe care trebuie să le ia, conform scenariului. Trece și el de la puștoaică la femeia mai matură și retur, dar pe urmă totul se strică definitiv și, culmea, numai cel care părea perdantul etern, un „puriu”, cum se spunea în argoul anilor '60 ai secolului trecut, este cel care câștigă în final, cel mai puțin atins de aripa dragostei profunde și mult mai atins de aripa sexului.

Spectacolul face parte din categoria celor agreabile, fără mari inovații, nici nu era nevoie, dar care poate atrage un public dornic să vadă creații actoricești de bună factură ale unor artiști mai tineri sau mai coți, dar cu toții de o anumită valoare, peste medie.

Teatrul Foarte Mic, București – Closer de Patrick Marber. Regia, traducerea și adaptarea scenică: Ilinca Stih. Light design: Gheorghe Jipa. Scenografia: Imelda Manu. Cu: Gheorghe Visu, Ana Ioana Macaria, Mihaela Mihăescu, Marius Capotă. Premiera: 22 noiembrie 2009.

Mircea MORARIU

Adevărul și renașterea

Din câte se pare, **Aniversarea**, piesă pe care Teatrul „Nottara” și Vlad Massaci, în dubla calitate de traducător și de regizor, o prezintă în premieră pe țară, într-un spectacol sobru și auster, de puternică și nedezmințită vibrație, concentrat pe datele interioare ale personajelor și pe confruntările acute dintre acestea, reprezintă rescrierea pentru scenă a ceea ce a fost inițial un scenariu de film datorat danezilor Thomas Vinterberg și Mogens Rukov. Filmul are în palmares numeroase și însemnate premii, iar piesa întrunește toate condițiile pentru un spectacol apt să extragă și să le dăruiască spectatorilor frumusețe din rigoare.

Aniversarea e o tragedie modernă ce se slujește cu maxim folos de clasică regulă a celor trei unități. Până la un punct, scrierea lui Thomas Vinterberg și a lui Mogens Rukov amintește de *Toți fiii mei* a lui Arthur Miller. În decursul a 24 de ore, în spațiul unui salon luxos – unde o familie înstărită, numeroasă, ce își jucase până atunci ireproșabil aerul de respectabilitate și de unitate, se întrunește spre a sărbători cei 60 de ani împliniți de *Helge*, tatăl a cărui autoritate absolută pare a fi imposibil